

Атанас Далчев

И зимата

И зимата ще ни затвори скоро.
Ще падне сняг на нашите балкони.
Напразно в пустотата бяла взорът
картините на лятото ще гони.

Тогаз, уединени, ще си спомним
и таз разходка сетня в планината,
това великолепие огромно
от багри и от есенна позлата.

И като гледаме в снега трохите
и стъпките на бедните вращета,
ще виждаме стената на елите
и на брезите златните кубета.

Мъглите зад прозореца ни зимен
тогаз ще ни напомнят мълчаливи
за въздуха мъглив и сякаш димен
под буките оголени и сиви.

Разравяйки червената жарава,
ще бдим в нощта и паметта огреял,
тоз огън шумата ще възкресява
и стъпките ни шушнеци из нея.

И нищо, че огнището ще стине
и зиматта ще ни обгражда пуста,
ще населиме нейните пустини
със наште спомени и наште чувства.

1965 г.

КРАЙ

© 1965 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12152>]